

# РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Перник, 26.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета  
година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Тина Р. Тодорова  
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно  
наказателно дело № 20231720200849 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление №23-1158-000602/23.03.2023г., издадено от Началник сектор ПП при ОД на МВР – гр. Перник, на К. С. П., ЕГН \*\*\*\*\*, е наложено административно наказание глоба 100 /сто/ лв., на основание чл.183, ал.5, т.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/ за това, че на 02.03.2023 г., 11.40 часа, в с. Драгичево, общ. Перник, движейки се по ПП -1, в посока от град С. към град Перник, като водач на МПС – л.а. „Пежо 308“ с рег. №\*\*\*\*\*, на кръстовището с улица Кракра не съобразява поведението си със светлинните сигнали като навлиза и преминава на червен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим – нарушение на чл.6, т.1 от ЗДВП.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от К. П., с която оспорва законосъобразността на издаденото наказателно постановление като твърди, че фактическите обстоятелства по случая са оценени неправилно от контролните органи, както и че отговорността му е ангажирана за нарушение, което не е извършил. Отрича да е извършил вмененото му нарушение с мотив, че при навлизане в кръстовището е подадена жълта светлина и на такава е преминал, както и че местоположението на служебния автомобил на служителите на МВР спрямо неговия в момента на преминаването му през кръстовището, не е давало обективна възможност за точна преценка. Релевира и възражения за допуснати при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление съществени процесуални нарушения. Моли наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебното производство жалбоподателят не е участвал лично, не е представляван и от пълномощник.

Административнонаказващият орган – началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – Перник, в съпроводителното писмо към преписката, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло, като правилно и законосъобразно. Процесуален представител не е участвал в съдебно заседание.

**Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, вр. чл.84 от НПК, както и доводите на страните, намира за установено следното:**

Жалбата е подадена в предвидения в закона срок от лице, имащо правен интерес, поради което е допустима, а разгледана по същество е и основателна.

От фактическа страна:

На 02.03.2023г., около обяд, свидетелите Д. С. С. и Н. П. Й. – мл. автокнтрольори в сектор ПП къмОДМВР - Перник изпълнявали служебните си задължения на територията на община Перник. Около 11.40 часа се намирали в с. Драгичево, в района на кръстовището от ПП-1 и ул. Кракра. Възприели лек автомобил „Пежо 308“ с рег. №\*\*\*\*\*, движещ се в посока от град С. към град Перник, който навлязъл и преминал кръстовището. Полицейските служители констатирали несъобразяване на водача на превозното средство със светлинните сигнали на светофарната уредба, подадени в същия момент, поради което го спрели за извършване на проверка. Установили самоличността му – К. С. П., и го уведомили, че за извършеното нарушение ще бъде съставен АУАН.

За констатираното нарушение на място срещу него било образувано административнонаказателно производство с акт за установяване на административно нарушение серия GA, №898760/02.03.2023г., като актосъставителят – свид. Д. С. приел, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.6, т.1, предл.2 от ЗДвП. При съставяне на акта било отразено, че П. има възражения относно вмененото му нарушение, които не били конкретизирани в акта.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН същият депозирал писмено възражение вх. №26637/:09.03.2023г., в което посочил, че непосредствено след навлизането му в кръстовището била подадена жълта светлина, поради което преминал, за да го освободи по най-бързия начин, съгласно правилата за движение. Отбелязал, че полицейският служител, подал сигнал за спиране е бил на около 400-500 метра след светофара по посоката му на движение и вероятно не е имал добро възприятие за позицията на автомобила му в момента на смяната на светлините, а вторият полицейски служител се е намирал в патрулната кола и не е бил очевидец на ситуацията. Посочил, че съпругата му – свид. И. П. е пътувала с него и може да потвърди версията му.

На 23.03.2023г., въз основа на събраните по преписката доказателства и след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на основание чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП ангажирал

административнонаказателна отговорност на К. П. за нарушението по-горе.

В горния обем изложената фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите Д. С. С., Н. П. Й., И. Х. П., съставеният АУАН серия ГА, №898760/02.03.2023г., и заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

От правна страна, съдът намира следното:

При извършване на служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в развитото се срещу жалбоподателя административнонаказателно производство.

Нарушение на императивните изисквания в чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН не е допуснато. Нарушението е описано ясно, с излагане в пълнота на всички обстоятелства, относими към фактическия състав на посоченото административно нарушение, описанието му съответства на правното му квалифициране, поради което правото на защита на жалбоподателя не е ограничено. Непосочването в наказателното постановление на доказателствата, които потвърждават нарушението, не е съществено нарушение на процесуалните правила. Изискването в чл.57, ал.1, т.8 от ЗАНН за посочване на отегчаващите и смекчаващите обстоятелства е свързано с индивидуализацията на наказанието - определяне на неговия вид и размер. В конкретния случай административнонаказателната разпоредба на чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП предвижда конкретно определено по вид и в абсолютен размер наказание, поради което решението на АНО при налагането му на нарушителя не е било свързано с преценка по чл.27, ал.2 от ЗАНН.

Възражението, че позицията на жалбоподателя, изложена в писменото възражение по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, не е достигнало и не е обсъдено от АНО е неоснователно. Същото е приобщено по преписката и по него е изразено становище. Издавайки наказателно постановление очевидно наказващият орган го е отхвърлил като неоснователно, което решение подлежи на съдебен контрол. ЗАНН не установява изискване в наказателното постановление да се излагат мотиви за взетото решение, включително когато е направено възражение от лицето, сочено като нарушител. В този аспект незаконосъобразност в процедурата по издаване на обжалвания административнонаказателен акт не е допусната.

По същество :

Именно в тази насока е същинското възражение на К. П. в жалбата, тъй като оспорва да е преминал през кръстовището при изложените обстоятелства, а именно на червен, забраняващ преминаването сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба, а оттук да е извършил нарушение на светлинната сигнализация при движението си. Твърди, че фактическите обстоятелства по случая са неправилно установени, тъй като е преминал на жълта светлина, подадена в момента на навлизането му в кръстовището - обстоятелство, което служителите на МВР не са могли да възприемат ясно предвид мястото, на което са се намирали в същия момент, което е довело до достигане до необосновани фактически и правни изводи относно наличието на извършено нарушение.

Изводът, че жалбоподателят е извършил нарушението наказващият

орган е формирал единствено въз основа констатациите в акта за установяването му, като е счел, че не е необходимо събиране на допълнителни доказателства въпреки позицията на П. във възражението му и посоченото от него лице - очевиден на пътната ситуация, можещо да даде сведения по случая. Съгласно чл. 53 от ЗАНН наказателно постановление се издава, когато е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В административнонаказателното производство тежестта на доказване лежи върху АНО, като жалбоподателят не е длъжен да доказва, че не е извършил нарушенията, респ., че не е действал виновно, нито е допустимо да се правят изводи в негова вреда ако не е доказал възраженията си. Регламентираната в чл.189, ал.2 ЗДвП доказателствена сила на съставения акт за нарушение не обвързва съда. Отразените в него обстоятелства, послужили като фактическо основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на жалбоподателя подлежат на доказване в съдебното производство със средствата и способите по НПК, в съответствие с правилата и принципите в кодекса, като доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила и доказателствената тежест остава за административнонаказващия орган, съобразно презумпцията за невиновност в чл.16 от НПК, приложима и в административнонаказателното производство с оглед чл.84 от ЗАНН.

В този контекст, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства не установяват обстоятелствата по чл. 53 от ЗАНН. Разпитаните в съдебното следствие свидетели – актосъставителят Д. С. и Н. Й., по никакъв начин не допринасят в тази посока, тъй като заявяват, че не помнят случая, като първият от двамата включително и след предявяване на съдържанието на съставения от него АУАН. Вторият свидетел Н. Й. твърди, че си спомня случая, но дадените от него показания са в явно противоречие с обективизираните в акта констатации. В АУАН е посочено, че посоката на движение на автомобила, управляван от П. е била С. – Перник, както и че нарушението е констатирано в 11.40 часа на 02.03.2023г. В показанията си свидетелят установява, че проверката е била извършена късно вечерта в тъмната част на денонощието, както и че автомобилът, приближил от посока град С., навлязъл в кръстовището на червен сигнал, е направил ляв завой в посока с. Рударци. Посочва, че веднага са последвали водача, който бил сам в автомобила, и след подадена светлинна и звукова сигнализация от патрулния автомобил, същият спрял на около 100 м. след кръстовището, където е осъществена проверката. Показаният на свид. Й. не се кредитират, тъй като очевидно възпроизвежда друга проверка, осъществена при сходни обстоятелства, предвид противоречията с останалите доказателствени материали – съставеният АУАН и показанията на свидетелката И. П., допусната по искане на жалбоподателя. След като никой от двамата очевидци на извършването на нарушението не предоставя убедителни сведения за възприетите факти, то наличието на съставен акт, записите в който формално потвърждават, не е достатъчно, за да се приеме еднозначно, че обстоятелствата в съдържанието му са отразени обективно и точно и съответстват на действителността. Други доказателства АНО не е ангажирал в процеса.

В същото време, посоченият от жалбоподателя свидетел - И. П. потвърждава тезата му. Въпреки пристрастието ѝ като негова съпруга, показанията ѝ не могат да бъдат отхвърлени на това основание като недостоверни по презумпция, особено след като кореспондират на писмените доказателства. Същата твърди, че на 02.03.2023г. са пътували с жалбоподателя в посока от град С. към град Перник, като на около 500 метра след преминаване на кръстовището в с. Драгичево П. е бил спрян за проверка от служител на МВР. Категорична е, че при приближаване на светофара за посоката им на движение е светела зелена светлина, която се сменила с жълта след като съпругът ѝ вече навлязъл в кръстовището. Уточнява, че имала ясно възприятие към светлинните сигнали на пътния светофар, тъй като на изхода на кръстовището имало поставен допълнителен такъв за посоката им на движение.

В този аспект съдът приема, че възражението на К. П., че не е извършил нарушението, не е оборено с убедителни доказателства и доказателствени средства, за да се игнорира като недостоверно и защитно. Събраните по делото не позволяват формиране на категоричен извод, че фактите, относими към състава на нарушението са установени точно и не обосновават единствено възможен извод за извършване на вмененото нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП. Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че последното не е доказано по несъмнен начин и незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателна отговорност за него.

С оглед презумпцията за невинност в чл.16 от НПК, намиращ субсидиарно приложение в административнонаказателното производство, изложеното е достатъчно основание за отмяна на издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно.

Разноски по делото не са доказани, не се претендират и не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

## **РЕШИ:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-1158-000602/23.03.2023г., издадено от Началник сектор ПП при ОД на МВР – гр. Перник, с което на К. С. П., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. С., ул. \*\*\* на основание чл.183, ал.5, т.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание глоба 100 /сто/ лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: \_\_\_\_\_